EXEGET-PROPAGATOR AL FOLCLORULUI

Doctor în științe filologice, conferențiar cercetător **Grigore BOTEZATU**
Institutul de Filologie al AȘM

EXEGETE-PROPAGATOR OF FOLKLORE

Summary. Folklore and ethnographical works written by Al. Mateevici for the "Basarabia" publications, year 1906, 1907, "Kișinevskie eparhialinîie vedomosti" ("Chisinau diocesan news"), years 1911, 1913, 1915, contain materials of the parts of the Căușeni. The author researches the calendar and family holidays. The New Year folk customs and creations are motivated through tillage, which "has always been the major peasant occupation". The carol`s main character is associated with idols from the archaic heroic epics. There are exposed a few legends about the Pentecost and the treasures in conjunction with the spring and summer holidays, which contain dramatic subjects and pictures: marking their treasures, their digging, meeting with the Respect of the money, the offerings brought to the golds (man head, brood hen), ascertaining versions of universal creation (*The useless devil*). By analysing secular and religious topics, it gives precedence to rationalist, democratic thinking, real phenomena – traits that are called for by a philosophical-ethical conception. George Meniuc refers to Al. Mateevici as "a national poet and hero", who remains a model to the generations to come.

Keywords: calendar and family holidays, legends about treasures, the Respect of the money, hen, the useless devil, St. George, Christmas carols, poem *Limba noastră.*

Rezumat. Lucrările etnografice și folcloristice scrise de Al. Mateevici pentru publicațiile „Basarabia", anii: 1906, 1907, „Kișinevskie eparhialinîie vedomosti", anii: 1911, 1913, 1915 conțin materiale din părțile Căușenilor. Autorul cercetează sărbătorile de calendar și de familie. Obiceiurile și creațiile folclorice de la Anul nou, ce le însoțesc, le motivează prin plugărit, care „a fost întotdeauna cea mai de căpetenie îndeletnicire a țăranului". Personajul central din hăitură este asociat cu vitejii din eposul eroic arhaic. În legătură cu sărbătorile de primăvară și vară expune câteva legende despre rusalii și despre comori, care conțin subiecte dramatice, imagini: marcarea comorilor, săpatul lor, întâlnirea cu Știma banilor, jertfele aduse pentru ridicarea galbenilor (cap de om, cloșca cu pui), fixează versiuni de creație universală (*Diavolul nerod*). Analizând subiecte laice și religioase dă întâietate gândirii raționaliste, democratice, fenomenelor reale – trăsături ce se impun printr-o concepție etico-filosofică. George Meniuc îl numește pe Al. Mateevici „poet și erou național" care rămâne pilduitor posterității.

Cuvinte-cheie: sărbători de calendar și de familie, legende despre comori, Știma banilor, cloșca cu pui, Diavolul nerod, Sfântul Gheorghe, hăitură, colinde, poezia *Limba noastră.*

Spirit de cercetător, temperament de poet, Al. Mateevici a căutat cu pasiune să pună în lumină poezia obiceiurilor populare și în primul rând creațiile de o reală valoare cognitiv-etică. Articolele *Obiceiurile și rânduielile nunții la moldovenii basarabeni* („Basarabia", 1906, nr. 51, 53, 55, 57), *Colindele Crăciunului* („Basarabia", 1906, nr. 57), *Sfântul Vasile – Anul Nou în obiceiurile moldovenilor basarabeni* („Basarabia" nr. 58; 1907, nr. 1), *Motive religioase în credințele și obiceiurile moldovenilor basarabeni* („Kișinevskie eparhialinîe vedomosti", 1911, nr. 9, 14). *Sărbătorile și importanța lor în viața moldovenilor* („Kișinevskie eparhialinîe vedomosti", 1912, nr. 12-13, 22-23), *Bocetele funerare moldovenești* („Kișinevskie eparhialinîe vedomosti", 1911, nr. 38, 39, 40, 41), *Sărbători moldovenești...* („Kișinevskie eparhialinîe vedomosti", 1913, nr. 16-17, 18, 20), *Sărbători mari și mici la moldoveni* („Kișinevskie eparhialinîe vedomosti", 1915, nr, 47, 48; 1916, nr. 5, 8, 9) conțin descrieri amănunțite despre credințe și obiceiuri populare, despre sărbători țărănești din trecut puțin cunoscute. Izvor pentru studierea culturii poporului i-a servit creația folclorică cu interes-istoric, manifestările artistice, obiceiurile și credințele.

Informația etnografică și folclorică destul de bogată din aceste lucrări se datorește propriilor observații și contactului direct pe care 1-a avut Al. Mateevici cu datinile și creația poetică orală. El îmbină armonios meditațiile personale cu legendele, realitatea obiectivă cu fabulosul. Lucrările lui sunt completate cu creații folclorice din părțile Căușenilor, unde și-a petrecut o mare parte din viață. Autorul nu notează informatorii, nici localitățile.

Pe dânsul l-au interesat într-o mare măsură raporturile îndelungate și permanente între literatura scrisă și creația populară. El face deseori referiri la „operele literaturii culte", cu toată rezerva solidă de experiență culturală, pe care aceasta a acumulat-o în cursul dezvoltării sale succesive.

Sărbătorile populare sunt examinate de Al. Ma-

BDD-A29247 © 2017 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:35:59 UTC)

teevici ca o formă de reflectare a felului de trai și de muncă a poporului, cu mentalitatea și aspirațiile sale. Al. Mateevici le expune întocmai și în felul acesta descrie realitatea așa cum a văzut-o și înțeles-o poporul. În articolele lui Al. Mateevici creațiile folclorice, anumite date de calendar devin un mijloc de cunoaștere a vieții, de înțelegere a realităților sociale.

Al. Mateevici caută să explice cum înțelege moldoveanul însemnătatea sărbătorilor populare și ce a pus el în temeiul acestor sărbători. Anul nou este în primul rând sărbătoarea plugarului. Această sărbătoare și obiceiurile care o însoțesc Al. Mateevici o motivează prin plugărit, care „a fost întotdeauna cea mai de căpetenie îndeletnicire a țăranului nostru. Și negreșit că moldoveanul îi dă o însemnătate foarte mare". Pe această cale Al. Mateevici ajunge la concluzii foarte importante. El afirmă, că „sărbătoarea sfântului Vasile, sfântului plugarilor, este cu totul plugărească, țărănească, iar nu bisericească" (Alexei Mateevici, *Scrieri alese*. Chișinău, „Lumina", 1966, p. 126). Personajul central din hăitura moldovenească este asociat cu vitejii din eposul eroic arhaic. „Eroul lor e poporul, voinicul plugar, cu traiul său de crescător al pâinii. Iată de ce totul capătă mărimi gigantice..." (Al. Mateevici. *Novîi god u moldavan*, (Prodoljenie – „CHEV" 1915, nr. 47, pp. 1341, 1342). Caracterul fantastic, hiperbolic creează pentru hăitură o perspectivă populară voinicească. „Pe fonul acestei perspective se conturează una după alta figurile titanice, uriașe ale boilor, cailor și oamenilor care lucrează" (*ibidem*, p. 1341). „Badea Vasile", „Bădica Troian" apar în hăitură ca eroi ce întruchipează în sine puterea gigantică, supraomenească a plugarului, la fel ca și voinicul Micula Seleminovici din eposul eroic rusesc" (*ibidem*). Numele lui Traian, scrie Al. Mateevici, se întâlnește deseori în legendele, tradițiile și credințele moldovenilor. Chiar și Calea Laptelui, după cum se știe, moldovenii o numesc „Calea lui Traian". Observăm, deci, că Al. Mateevici analizează creațiile poetice în raport direct cu viața și munca plugarului, la fel și cu realitatea istorică.

În legătură cu sărbătorile de primăvară și de vară Al. Mateevici expune câteva legende despre rusalii și despre comori. Bazându-se pe credințe și tradiții orale, Al. Mateevici descrie locurile cu comori, marcarea lor prin anumite semne, săpatul comorilor, întâlnirea cu Știma banilor, jertfa adusă pentru ridicarea galbenilor (cap de om, cloșcă cu pui), respectarea interdicțiilor ș. a. Cercetătorul expune câteva subiecte dramatice despre comori. Unul dintre ele se referă la grupa „Diavolul nerod" și are circulație în folclorul universal. În popor e cunoscută sub denumirea de „Cloșca cu pui".

„Într-un loc anumit, – spune legenda, – era o comoară. Multă lume venise la această comoară cu gând să o sape și tuturora li s-a spus să aducă în dar cloșca cu pui.

Nimeni nu putea săpa comoara fără să îndeplinească această cerință.

Într-o bună zi s-a duc la comoară un om. Diavolul i-a ieșit în întâmpinare.

– Ce-ți trebuie?

– Ce alta, decât bani?

– Dacă vrei bani, adă cloșca cu pui.

Cloșca cu pui era femeia cu copiii. Omul acela avea femeie și patru copii.

– Bun, – face el, – ți-o dau, dar îngăduie-mi să împlu o pereche de desagi cu galbeni, ca să-i duc acasă, iar când mă voi înapoia, ți-oi aduce cloșca cu pui și voi primi banii care au mai rămas.

– Fie cum zici.

– Omul a împlut desagii cu galbeni și i-a dus acasă. Înapoi a venit fără femeie.

– Ei, ce n-ai adus femeia?..

– Eu ți-oi aduce-o, dacă mi-i coace o turtă de cenușă să mă privesc în ea ca în oglindă.

Necuratul a căzut pe gânduri, cum ar putea să facă una ca asta?

– Ei iată, așa cum tu nu poți face o turtă de cenușă să te privești într-însa, ca în oglindă, – spuse omul, – la fel și eu nu pot să-ți dau cloșca cu pui.

Necuratul, auzind vorbele acestea, s-a făcut foc și pară și s-a aruncat asupra omului. Omul a scos ața de la berneveci și a legat diavolul, care se încovoia de durere, dar nu se dădea învins.

Pe urmă s-a lăsat.

– Ia-ți banii și femeia, numai dă-mi drumul, tu ești mai hâtru decât toți dracii, – a gemut el.

Omul a dus mai întâi toți banii acasă, apoi i-a dat drumul diavolului" (Al. Mateevici. Moldavskie prazdnovania... (Oconceanie). – „CHEV", 1913, nr. 20, pp. 943-946).

În basmul legendar despre „dracul cel prost" („Cloșca cu pui") țăranul îl păcălește pe diavol. Prin comicul ei narațiunea se apropie de snoavă. Subiectul acesta se află în creația poetică orală sub diferite forme și variante.

O altă legendă-parabolă, cu o intrigă mai bogată, consemnată de tradiția folclorică a multor popoare, este *Comoara* (SUS 763-AAx 937, în „Sravnitelinîi ukazateli siujetov. Vostocinoslaveanskia skazka. Sostaviteli: L. G. Barag, I. P. Berezovschii, C. P. Kabașnicov, N. V. Novicov, L. „Năuka", 1979, p. 193. Abreviat: SUS), intitulată aforistic de Al. Mateevici *Banul e ochiul dracului*. Vezi și alte variante: *Povești nuvelistice*. Alcătuirea, articolul introductiv și comentariile de Gr. G. Botezatu. Sub redacția lui V. M. Gațac și I. D. Ciobanu. Chișinău, „Știința", 1980, pp. 68-69, 283).

BDD-A29247 © 2017 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:35:59 UTC)

După ce expune unele credințe despre comori, povestește succint un subiect (existent în indicii de povești) de o puternică forţă de evocare. Lăcomia de bani îi duce la pieire pe cei trei căutători de comori. Asta o subliniază finalul tragic al naraţiunii.

Trei oameni (unii spun că erau fraţi ori rude apropiate) când s-au apucat de săpat, unul dintre dânșii a spus așa:

– Să fim oameni de înţelegere: câţi bani ne-a da Dumnezeu, să-i împărţim frăţește.

– Da, frăţește, – au răspuns ceilalţi și s-au pus pe lucru.

Au dat de comoară și au început împărţitul. Unul dintre ei spune:

– Mă duc până acasă, să aduc ceva de mâncare. Eu am flămânzit și cred că și vouă vi-i a mânca. Am lăsat cuvânt femeii să coacă nișteplăcinte.

– Du-te, dar să nu stai mult, – i-au răspuns ceilalţi.

A plecat el și se gândea: „O să-i spun femeii să pregătească niștebucate otrăvite, o să le dau să mănânce și o să-i otrăvesc. Atunci banii vor fi toţi ai mei”.

Așa a și făcut. Femeia a pregătit bucate și el s-a întors la tovarășii săi bucuros, ca și cum comoara ar fi fost de acuma a lui.

Prietenii cei doi, după ce plecase el, s-au înţeles între ei:

– Ce să împărţim comoara în trei părţi. Când va veni acela cu bucatele, tragem amândoi câte un foc de armă și ne mântuim de dânsul.

– Ai pus-o bine la cale, – 1-a susţinut celălalt.

Au încărcat armele și când l-au zărit venind, au tras amândoi. Acela ce aducea plăcintele otrăvite a căzut la pământ. Ei au luat bucatele și au mâncat. N-a trecut mult la mijloc și s-au mântuit și ei de zile.

Așa au găsit cei trei comoara (Al. Mateevici, Moldavskie prazdnovania (Okonceanie). – „CHEV”, 1913, nr. 20, pp. 946-947).

Al. Mateevici descrie sărbătoarea de primăvară numită de biserică Sfântul Gheorghe. În noaptea spre această sărbătoare flăcăii nu dorm. Ei cântă, joacă, petrec, „spun povești, legende, cimilituri” (*ibidem*, pp. 947-948). În legătură cu sărbătoarea primăverii citează un motiv de epos eroic arhaic despre viteazul care ucide un balaur și salvează de la moarte pe fata împăratului, adusă jertfă monstrului. În rolul biruitorului apare, în legenda hagiografică, Sfântul Gheorghe. Motivul – lupta cu balaurul (zmeul, draconul) are circulaţie universală. Voinicul, care răpune balaurul, în poveștile fantastice moldovenești, este Făt-Frumos.

Un alt motiv legendar zugrăvește chipul voinicului care luptă împotriva diavolului, acesta din urmă răpind copiii unei femei vădane. Al. Mateevici descrie legenda, relevând multe elemente din realitatea vieţii. Eroul (un voinic călător) răpune în luptă pe răufăcător, biruie și ocrotește pe cei slabi și asupriţi (*ibidem*, p. 964). Data de 25 mai, scrie Al. Mateevici, este socotită, după calendarul popular al moldovenilor, sfârșitul primăverii și începutul verii. În legătură cu această sărbătoare, „la moldoveni există o legendă, în care nu este nimic bisericesc” și ilustrează cele spuse cu un subiect nuvelistic despre un boier, care avea un argat frumos la chip și pe care cucoana vroia pe orice căi să-1 ducă în ispită. În această legendă constată unele asemănări cu istoria biblică despre Iosif cel Frumos, însă, scrie Al. Mateevici, „finalul, de bună samă, este creat de popor sub influenţa realităţii” (Al. Mateevici. Moldavskie prazdnovania... (Okonceanie). „CHEV”, 1913, nr. 20, pp. 950-951). Motivul biblic a fost asimilat și prelucrat de popor într-un mod original. Al. Mateevici confruntă unele motive religioase cu cele laice și arată transformările la care sunt supuse în procesul activ și îndelungat de transmitere orală. Nimerind în circulaţie vie, ele se schimbă așa de mult, încât nu mai pot fi recunoscute. „Se păstrează o trăsătură, două, amintind pe departe naraţiunea ecleziastică despre viaţa cutărui ori cutărui sfânt” (Al. Mateevici. Ocerk moldavskih relighiozno-bîtovîh tradiţii. – 1912, nr. 12-13, p. 749). Subiectele din scrierile bisericești se schimbă de obicei prin introducerea detaliilor realiste. Lor li se comunică colorit specific local și conţinut democratic. În legătură cu aceasta Al. Mateevici pune problema studierii procesului complicat al folclorului și sub aspectul dat, „problemă în multe privinţe foarte importantă și care are tot dreptul la o cercetare specială” (*ibidem*, p. 750).

Sărbătorile populare, datele de calendar nu sunt privite de Al. Mateevici ca momente când credincioșii imploră zeitatea, lăsându-se dominaţi de puterea cea mare a divinităţii, ce sunt concepute ca o formă de reflectare a felului de trai și de muncă a poporului cu ocupaţiile și aspiraţiile maselor largi truditoare.

Bunăoară, ciclul datinilor calendaristice de primăvară conţine sărbătoarea păstorească (Sf. Gheorghe) scoaterea oilor la pășune, așezarea stânelor și alegerea mieilor de la oi (T. A. Koleva, Gheorghiev deni u iujnîh slavian (obîceai, sveazannîe s jivotnovodstvom). – „Sovetskaia Etnografia”, nr. 2, 1978, pp. 27-28). Al. Mateevici face unele analogii cu datinile și folclorul popoarelor slave de răsărit. Ca și la ruși și maloruși, scrie el, în noaptea spre Ivan Cupala, moldovenii cântă și joacă în jurul focului, caută comori, despre care cred că sunt curate și necurate. Într-adevăr, datine asemănătoare au fost răspândite la ucraineni, beloruși ș. a. (Vezi G. Șapovalova. Egorievskii ţikl vesennih kalendarnîh obreadov u slaveanskih narodov i sveazannîi s nim foliklior. – „Foliklior i Etnografia”

BDD-A29247 © 2017 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:35:59 UTC)

(obreadî i obreadnîi foliklior), L., 1974, p. 129; „Kalendarnîe obîceai v stranah zarubejnoi Evropî. Vesennie prazdniki", M., 1976, pp. 285-286. În acest complex etnografic intrau mai multe practici care aveau scop paza de lupi a turmelor de oi, sporirea laptelui, izgonirea vrăjitoarelor care ameninţau „să fure mana" ş. a. Al. Mateevici reproduce o povestire superstiţioasă, ce are la bază nu numai interdicţia cuvântului, dar şi dorinţa ţăranului ca „făina în saci să nu-i mai scadă".

„Într-o sară se întorcea un om de la moară. La marginea satului a văzut câteva focuri, care jucau în amurg ba adunându-se, ba împrăştiindu-se. Se luaseră la harţă vrăjitoarele. (Al. Mateevici, bazându-se pe credinţele populare, notează că vrăjitoarele, înainte de a porni „să fure mana", se adună în dumbrăvi, rediuri, lutării părăsite şi se iau la harţă, la bătaie. În noaptea de sf. Gheorghe vrăjitoarele (vedimele), de voie-de nevoie, merg să fure mana vacilor. În această sară nu le lasă să se apropie de casă cu „duhul cel rău").

Omul le-a întâmpinat şi le-a vorbit astfel:

– Să vi se înmulţească viţa!

Vrăjitoarele i-au răspuns:

– Pâinea în saci să nu-ţi mai scadă, atâta timp cât nu-i vorbi şi nu-i spune.

Zicând acestea, vrăjitoarele s-au luat iară la harţă. Omul, însă, şi-a văzut de drum mai departe.

Ajungând acasă, el n-a povestit nimănui despre cele văzute şi auzite.

O săptămână în şir nevasta omului luă făină din sac ba pentru pâine, ba pentru plăcinte şi făina nu scădea. Parcă n-ar fi umblat nimeni la sac. „Ce o mai fi fiind şi asta?" se gândea femeia. Vroia să întrebe de bărbat, ce-i cu faina lor, dar tot nu îndrăznea. Până la urmă, şi-a dat curaj inimii şi a întrebat.

La început omul nu vroia să-i spună, dar femeia s-a ţinut de capul lui şi la urmă a aflat. De atunci făina a început să scadă în saci ca şi mai înainte (Al. Mateevici. Moldavskie prazdnovania... (Okonceanie). „CHEV", 1913, nr. 20, pp. 938-939).

Un subiect epic vechi, descris de Al. Mateevici, explică obiceiul de a pune ramuri verzi la poartă şi în streşina casei de sărbătoarea Armindenului (Ramura verde în mâna zeului-stăpân al casei este un simbol al vieţii fără moarte, un talisman împotriva puterii răului şi morţii).

În datinile populare Al. Mateevici a deosebit trăsături folclorice păgâne, prin urmare anticreştine, care ulterior au fost impregnate cu elemente ale religiei creştine, iar procesul acesta complicat a surprins perspectiva laicizării lor.

În poeziile, povestirile şi scrierile publicistice ale lui Al. Mateevici întâlnim informaţii cu privire la obiceiurile şi felul de trai al ţăranului (portul, hrana, comportarea), folosite în scopul realizării efectului artistic. Sunt relatate multe fapte din viaţa satului, văzute şi cunoscute bine de autor. Creaţiile folclorice, – „odoarele minţii", pe care le stăpânea „bietul plugar" (ca să folosim expresia lui Al. Mateevici), sunt considerate documente artistice importante pentru cunoaşterea vieţii poporului. În interese ştiinţifice, el purcede la „cercetarea literaturii populare cu scopul de a studia poporul".

Poetul Al. Mateevici a cunoscut în profunzime sufletul plugarului şi 1-a caracterizat în scrierile sale cu mult adevăr. În povestirea *Toamna* (Schiţe din viaţa basarabeană) zugrăveşte chipuri de ţărani „aşezaţi", „cu dare de mână", care „îndeplinesc cu sfinţenie toate obiceiurile satului, păstrate de la strămoşi". Moşu Dumitru Putină „în casa cea mare porneşte o vorbă liniştită" bătrânească, vorbă de sărbătoare, udată cu vinul nou al toamnei şi sărată cu glume sănătoase moldoveneşti". După legea găzduirii, el primeşte oaspeţii şi urează: „Ei, să ne fie nouă de bine..., să ajungem şi la anul cu sănătate şi bucurie să bem vin, cumătre Gavrile şi cumătră Dochiţă!" (Al. Mateevici, ed. cit. pp. 58-59). Al. Mateevici evocă artistic alaiul nunţii ţărăneşti, aspect solemn sărbătoresc al momentului când „toţi nuntaşii o pornesc acasă la mire în cântarea unui marş, ce-1 zic vioarele, fluierele şi dărăbănile ţiganilor". Pretutindeni la această etapă a nunţii este practicat udatul cu apă. Al. Mateevici redă amănunţit acest obicei şi arată semnificaţia lui simbolică. „În drum pe tinerei îi aşteaptă o gloată întreagă de băieţi mici cu cănile pline cu apă. Când trece mirele şi cu mireasa pe lângă ei, îi udă cu apă să fugă de ei nevoia în viaţa lor viitoare aşa, precum dispare (se face nevăzută) apa. Mirele scoate din buzunar vre-o câţiva bănuţi de argint şi-i aruncă în mijlocul băieţăraiei. Şi multă vreme după asta băieţii caută bănuţii în colbul drumului, ţipând şi bătându-se de la ei" (*ibidem*, pp. 57-58). Ne aflăm în prezenţa unui obicei cu adevărat străvechi, frumos şi cu adânc sens simbolic.

Influenţat de creaţia populară este *Cântecul de leagăn*. Aici apar frecvent imagini de o mare forţă sugestivă. Poetul vorbeşte despre necesitatea de a-şi iubi Patria, de a munci cinstit, de a aduce folos poporului. La scrierea poeziei Al. Mateevici foloseşte cadenţa trohaică a versului popular de şapte şi de opt silabe. Acţiunea este circumscrisă în codru, în dumbrăvi, la şipotul izvoarelor. „Nistrul împădurit", „zânele fântânilor" întâlnite în text au tangenţe cu motive de circulaţie orală. Versificaţia folclorică vine să ne confirme îngemănarea cu formele populare şi cu maniera cântecului de leagăn.

Poezia *Dorul* se prezintă drept o reproducere autentică şi o contaminare originală a unor motive de cântece lirice. Înlănţuirea de motive folclorice o măr-

BDD-A29247 © 2017 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:35:59 UTC)

turisește al doilea titlu: *Din cântecele poporane ale Basarabiei*.

În unele poezii Al. Mateevici folosește simbolul „frunză verde" – laitmotiv de bază al cântecelor lirice populare moldovenești:

Pelin verde, iarbă-amară,
Măiculiță, scumpă țară.
sau:
Frunză verde, grâu de vară,
Ce frumoasă-i a mea țară!

Doinele, cântecele, numite metaforic de Al. Mateevici „ale sufletului daruri", apar interpretate de flăcăi ai satului și în expoziția povestirii *Toamna*. Iată pasajul respectiv: „...cântecele prelungi ale flăcăilor străbăteau negurile toamnei și se duceau departe-departe, într-acolo, de unde numai spre primăvară se întoarnă păsările călătoare. Era frumoasă noaptea în mâhnirea ei posomorâtă, și frumos sunau glasurile flăcăilor. Melodia cântecului lor se potrivea foarte bine cu noaptea tristă și somnoroasă, ca și când cântau ei noaptea de toamnă. Și noaptea părea că ascultă această cântare în tristețea ei, în fâșâitul frunzelor, ce cad din copaci și se duc cu vântul lor ușor și plângător. Și după cântecele lor plângătoare, ca și vântul, iarăși porneau nebunaticele strigăte de veselie. Așa petreceau flăcăii până în zori".

Lucrările lui Al. Mateevici în domeniul etnografiei și folclorului se impun cititorului printr-o concepție integră etico-filosofică. Descriind multe subiecte laice și religioase, el dă întâietate gândirii raționaliste, democratice, fenomenelor reale, caracterului popular; cercetează sărbătorile populare în strânsă legătură cu creația poetică orală, cu etnografia și istoria.

Pentru scrierea tezei de licență în al treilea an la Academia din Kiev Alexei Mateevici a ales subiectul *Elementele religioase ale folclorului moldovenesc*.

Într-o scrisoare din 10 aprilie 1913, adresată lui Ioan Bianu, studentul Al. Mateevici în ajunul tezei de licență cere cu călduroasă rugăminte de a fi înzestrat gratis „cu edițiile Academiei Române folcloristice și privitoare la folclor, spre executarea cuvenită a acestei lucrări științifice". „Din copilărie, scrie el, am avut multă dragoste pentru poporul părinților mei, ignorat de stăpânii săi de astăzi și de știința lor oficială chiar până la tăgăduirea existenței sale etnice și până la confundarea lui ba cu tătarii, ba cu țiganii. M-a atras totdeauna [cu] o putere deosebită folclorul românilor noștri, datinile, poveștile strămoșești, frumoasele legende și cântece poporane... Am și scris câte ceva prin ediții rusești și românești din Basarabia (ziarul „Basarabia" din 1906–1907). Dar mirarea cea mare mi-a fost că n-am avut cărți trebuincioase spre călăuză. Am fost cu totul izolat de literatura folcloristică din Regat, de bogatele culegeri ale părintelui Marian, de cercetările adânci ale dlor Șăineanu și O. Densusianu și alții, dintre care și acum multe le cunosc mai mult pe nume. Îmi aduc aminte uimirea ce m-a cuprins când am văzut întâmplător în Basarabia, într-o casă de buni români, culegerile voluminoase ale păr./intelui/ Marian. Am rămas împietrit. Nu-i nici de minune când îți aduci aminte că chiar un Eminescu popular e *rara avis* în Basarabia. Foametea de cărți în limba mumă la noi e de nedescris.

Știința rusească, ce se interesează de limba și cântecele „ciuvașilor" și „calmâcilor" de la Ural și a mongolilor din Rusia asiatică, nici nu-și bate capul de „moldovenii" basarabeni (cuvântul „român" la noi nu se mai întrebuințează: rușii cred că „românii" și „moldovenii" sunt două vițe cu totul deosebite), ce sunt pentru dânsa o adevărată „țară necunoscută", care nu este nici vrednică pentru cercetări sistematice. Tot ce s-a scris despre noi în rusește, sunt câteva dări de seamă statistice, câteva lucrări întâmplătoare de slavistica română și de istorie bisericească, și acele se datoresc nu rușilor, ci românilor basarabeni.

Cât pentru etnografie și folcloristică, aproape nimic. Asta totdeauna mi-au întărit îndemnul meu de a lucra anume în această sferă mai mult decât pe tărâmul popularizării istoriei noastre naționale, de care eu, de asemenea, mă ocup."

O colaborare strânsă se stabilise între Al. Mateevici și Pan Halippa. Într-o scrisoare din 30 aprilie 1917 Mateevici o ruga pe soție să-i comunice lui P. Halippa, dacă îl întâlnește, „că din nou sunt în frigurile creației poetice moldovenești și când va da Dumnezeu, voi veni la Chișinău, îi voi da câte ceva... Transmite-i, de asemeni, cele mai sincere felicitări și afecțiunea mea tuturor începuturilor bune și că sunt gata să-i acord tot sprijinul meu. Dar, în fine, de ce n-ai întreprinde tu, împreună cu Ninocica o vizită lui Halippa? Eu nu numai că dau consimțământul, dar chiar te implor s-o faci! Transmite-i că neapărat îi voi aduce noi cărți românești" [1].

La Iași Al. Mateevici a făcut cunoștință cu N. Iorga, care i-a dat lucrări de-ale sale.

Colaborarea cu Pan Halippa îi făcea lui Al. Mateevici mare plăcere fiind totodată-ncurajat la scrierea articolelor și eseurilor despre poporul ignorat „de știința oficială chiar până la tăgăduirea existenței sale etnice".

Al. Mateevici, îmbolnăvindu-se pe front, este adus cu trenul de la Tecuci la Chișinău și internat într-o stare gravă (tifos abdominal) la spitalul de boli infecțioase condus de Toma Ciorbă. A fost vizitat de Pan Halippa, dar nu i s-a permis să intre în salon. Poetul s-a trecut din viață la 13/ 26 august 1917.

În anii grei de refugiu scriitorii basarabeni țineau legături între ei. Scriitorul Vasile Luțcan îl vizita destul

BDD-A29247 © 2017 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:35:59 UTC)

de des pe Pan Halippa. La comemorarea celor 50 de ani de la moartea lui Al. Mateevici, Vasile Luţcan a luat parte printr-un cuvânt rostit în catedrala sf. Elefterie în București [2]. Într-o scrisoare adresată lui Mihai Spiridonică relata următoarele: „Am vizitat Chișinăul în 1970. Cu N. Costenco m-am aplecat asupra mormântului lui Al. Mateevici și am păstrat un minut de tăcere în fața monumentului lui Ștefan cel Mare și Sfânt, operă a sculptorului nostru Alexandru Plămădeală. L-am cunoscut pe poetul Gheorghe Vodă și cu toţii am sărutat cei trei plopi din grădina soborului, sădiţi de mine în fața monumentului martirilor Unirii: Mateevici, Murafa, Hodorogea. Numai locul și plopii au rămas. Desigur, vânturile timpului nu și-au spus încă cuvântul".

George Meniuc în „Gazeta Basarabiei". An. III, nr. 543. Vineri 3 septembrie 1937, p. 2 îl numește pe Alexei Mateevici „poet și erou naţional, prin urmare o dublă personalitate, care valorează să fie cunoscută de toţi cetăţenii ţării și nu numai de firavul copil ce silabisește cu greu abecedarul".

E un erou, pentru că asemenea unui Byron în 1828 sau unui Petöfi în 1849, ca un viteaz însufleţit de avânt și boldit de iubirea de patrie, moare pe frontul de lupte. Al. Mateevici în 1917 se îmbolnăvește de tifos exantematic boală ce bântuia îngrozitor, moare brusc, fiindcă lipsea o îngrijire medicală cumsecade, tocmai când ascensiunea talentului său viguros promitea mai mult.

A se jertfi pentru binele ţării, fie în apărarea neamului de cotropitori, fie luptând pentru a-i consolida personalitatea culturală, e un eroism care rămâne pilduitor posterităţii.

Când unii ne-au acuzat pe noi, Românii (căci pe la începutul secolului nostru mai existau și aceste secături), că limba română nu este capabilă de a progresa cu expresii și nu poate sta în rândul celorlalte limbi europene, Al. Mateevici le-a răspuns detractorilor prin splendida poezie *Limba noastră* în care poetul atinge culmile geniului.

Limba noastră-i o comoară
În adâncuri înfundată,
Un șirag de piatră rară
Pe moșie revărsată.

Limba noastră-i limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii,
Care-o plâng și care-o cântă
Pe la vatra lor ţăranii.

Niciun poet n-a cântat așa de frumos despre graiul nostru. Oda aceasta e unică în literatura noastră. Dacă îi citim și celelalte poezii (volumul îngrijit de P. Haneș), observăm că A. Mateevici a scris despre tot ce iubea profund. Și el a iubit patria, ţăranii și pe Dumnezeu. Însă Thonatos, acest înger nemilos al întunericului, a spart prea devreme lira unui suflet bogat.

BIBLIOGRAFIE

1. Mateevici A. Genealogii. Iconografie. Evocări/ Ed. întocmită, îngrijită, studiu introductiv, bibliografie Vlad Chiriac. Chișinău: Știinţa, 2003, p. 58.

2. Colesnic I. Timp. Istorie. Autori de la „Viaţa Basarabiei". Chișinău: Grafema Libris SRL, 011, p. 208.

Alla Uvarova. *Amintiri*, 2005, batik, mătase, 90 × 110 cm

BDD-A29247 © 2017 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:35:59 UTC)